VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 27 Maart.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven Ct., behalve 55 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

Staatkundig Overzigt.

De brusselsche dagbladen melden het einde der ministeriele crisis. De heer *Rogier* zou de hem opgedragen taak aanvaard hebben en een liberaal kabinet zou tot stand gekomen zijn. Tot dus verre echter is deze tijding niet officieel en de *Moniteur* van den 24. behelst nog geene enkele benoeming.

De jongste brieven uit Algerië, die van den 15. dezer, vertoonen ons *Abd-el-Kader* vlugtende voor de franschen, zuchtende voor zijne deira (*depot*) in Marokko en voor zijnen persoon in Algerië.

De engelsche nieuwsmaren zijn heden onbeduidend; zij schijnen alleen te voorspellen, dat sir *Robert Peel* in de lordskamer eenen harderen strijd zal te voeren hebben, dan men aanvankelijk meende. Wat aangaat de kamer der gemeenten, de verbodsvrienden hebben er geen kans meer.

De tijdingen uit Madrid gewagen van de vorming van een nieuw kabinet, onder de voorzitting van den generaal *Navaez*. De spaansche gezigteinder schijnt wederom te verduisteren; op de parijsche beurs, had zelfs het gerucht geloopen, dat er te Tolosa onlusten waren uitgebroken, doch dit vondt weinig geloof.

De tijdingen uit Polen, en met name uit Krakau, worden van dag tot dag schaarscher, waaruit blijkt, dat de opstand geheel is gedempt. Het weinige dat men uit die gewesten verneemt, moet slechts met behoedzaamheid worden ontvangen; en bijzonder de gedrochtelijke verhalen van sommige reizigers. Ondertusschen moet het in Gallicië, volgens berigten te Breslau aangekomen, zeer bedroevend uitzien. De oproerige boeren hadden zich in vier benden verdeeld, en vochten niet alleen tegen de Oostenrijkers, maar leverden ook elkander nu en dan slag. In hetzelfde gewest telde men niet minder dan 160 adelijke goederen, welker eigenaars, onderhoorigen en beambten op de eene of andere wijze waren verdwenen, en welke daarom door het bestuur der domeinen waren in bezit genomen. De oostenrijksche regering, volgens men uit Weenen verneemt, moest dagelijks meer doordrongen worden van de noodzakelijkheid der opheffing van de leenheerlijke diensten in Gallicië.

Op den 29. januarij is eene afdeeling van het leger der Sikhs aangetast geworden door het engelsche leger, onder het bevel van Sir *H. G. Smith* te Olleval. De Sikhs zijn genoodzaakt geworden den Sutledig over te trekken, met achterlating van al hunne artillerie, te zamen 65 stukken kanon. Het verlies der engelschen bedraagt 4 officieren die gesneuveld, en 400 soldaten, die deels gesneuveld, deels gewond zijn; dat van de Sikhs scheen zeer aanzienlijk geweest te zijn. Een saluut van 21 kanonschoten is te Bombay ter viering van deze overwinning gelost worden.

DUITSCHLAND.

— Een brief uit Berlijn deelt de twee volgende karakteristieke trekken mede, welke een licht verspreiden over den geest der bevolking in de provincie Posen. Een reiziger trad op een dezer dagen in de eerste de beste herberg in eene stad, niet ver van Thorn en bestelde een middagmaal. De waard, die eenige mede aldaar aanwezige Polen zelf bediende, deed niets om aan het verzoek van den vreemden reiziger te voldoen. Eindelijk wenken hem zijne poolsche gasten zelve toe, dat hij den reiziger niet langer zal laten wachten, waarop hij hen luide antwoordde: voor een duitschen hond heb ik geen eten. En dit gebeurde in eene stad, die bijna sedert 100 jaren pruissisch is.

— Zekere graaf *B.*, een der rijkste grondbezitters in de provincie Posen, zou in hechtenis genomen worden. Een duitsche edelman, de zoon van een pruissisch minister, die daar in de nabuurschap woont, en met de brave en minnenswaardige poolsche familie tot nu toe in de meest vriendschappelijke betrekkingen had gestaan, hoort dit, en besluit dadelijk, om als privaat persoon te doen wat hij kan, en ten minste aan de familie de onaangenaamste scène te besparen. Hij rijdt aanstonds derwaarts en noodigd de gravin *B.* uit, met hem een toertje te rijden. Naauwelijks was het rijtuig een eind op weg, toen hij haar rond weg te kennen gaf, wat op dit oogenblik in haar huis voorviel, en dat hij haar alleen uit hare woning getrokken had, om haar de smart en het pijnlijk gevoel der scène te besparen. — « Neem vrij al onze mannen gevangen — antwoordde de jonge gravin — brengt hen om het leven, zoo gij dit durft wagen; wij, hunne vrouwen blijven echter over, en Polen is nog niet verloren!"

— In een stadje der provincie Posen heeft eene gebeurtenis plaats gehad, welke waardig is vermeld te worden. Een inwoner had het gerucht verspreid, dat de Polen op die stad aantrokken, zich reeds in de voorstad bevonden en zich voorstelden, des nachts de inwoners te overvallen en de duitsche familën te vermoorden. De burgemeester, na zich overtuigd te hebben, dat dit gerucht eene volstrekte onwaarheid was, liet den man aanhouden en noodzaakte hem de stad te doorloopen, vergezeld van verscheidene geregtsdienaren, en op de hoeken van alle straten de volgende weder-intrekking zijner woorden voor te lezen:

« Ik heb mij gisteren avond vermaakt met het gerucht te verspreiden, dat een detachement kwaadwillige Polen in onze voorstad was en de weinige duitsche familiën in onze stad wilden vermoorden; een gerucht, hetwelk de inwoners zeer bevreesd gemaakt heeft. Ik heb dit onbedacht gedaan, want er was geen woord waar, van het geen ik verhaalde; niet alleen heb ik geen enkelen Pool gezien, maar ik ben innerlijk overtuigd, dat onze poolsche broeders tot eene dergelijke daad niet in staat zijn. — Ik verzoek derhalve vergiffenis aan diegenen mijner medeburgers, aan welke ik eenige ongerustheid mogt hebben veroorzaakt."

ENGELAND.

— In Ierland hebben de wanorden geen einde. Uit Dublin schrijft men van den 19. maart: « De heer *Carrick*, rijk landeigenaar in het graafschap Clare en lid van de vredescommissie aldaar, is gisteren vermoord op zijne terugreis van eene bijeenkomst, waar op middelen beraamd waren, om de algemeene armoede te lenigen. De heer *Smith Blood*, die van dezelfde vergadering terug kwam, is ook aangevallen en doodelijk gewond. De landeigenaar *Murphy*, uit het graafschap Waterford, is dingsdag vermoord. De heer *Denes Meara*, pachter in Tipperarij, is zondag door 6 landlieden in zijne eigene woning overvallen en met stokslagen doodgeslagen. Te Finnetterston, in het graafschap Limmerick, is eene landhoeve door eene bende gewapende mannen aangevallen; doch de bewoners boden eenen zoo geweldigen tegenstand, dat de aanvallers moesten aftrekken.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 21. Maart. Heden morgen is op den ijzeren spoorweg naar Rouen een ongeluk gebeurd. De trein heeft op het station van Bonnières de dilligence van Falaise verbrijzeld, op het oogenblik dat dezelve den weg overreed, om zich achter den trein te plaatsen. In dezelve bevonden zich 22 personen, van welke één gedood en 17 zwaar gewond zijn.

BELGIE.

— Te Gent is verleden Vrijdag een klucht ig geval gebeurd, dat echter, zonder den moed van een' militair, treurige gevolgen had kunnen hebben. Een tot te pronk staan veroordeelde, op het oogenblik dat hij van het karretje klimmen zal om het schavot te betreden, rukt zich uit de handen van de beulsknechts, dringt in de digte volkshoopen en gaat uit al zijne magt op de loop, en ijverig door den scherpregter gevolgd wordende. Zoo komt hij de Starrestraat uit en wil de St. Michielsstraat inloopen, maar de daar liggende brug is opgehaald en de vlugteling, zijnen loop niet in tijds kunnende stuiten, stort in het water; de beul, die hem op de hielen was, stort hem na. Al de aanschouwers, gelijk men begrijpen kan, lachten, maar spoedig had het een eind. De sterke stroom sleepte de ongelukkigen mede, en zij zouden het leven verloren hebben, zoo niet de korporaal *Philistan*, van het 6. reg. van linie (want hij verdient wel genoemd te worden) het zijne gewaagd en hen met onbeschrijfelijke inspanning gered had.

NEDERLANDEN.

'sGRAVENHAGE, den 24. Maart. De leden van de Eerste Kamer der Staten-Generaal zijn aangeschreven, om te vergaderen op Maandag den 30. maart. aanstaande.

— Gisteren morgen heeft een elf jarig meisje, bij gelegenheid dat hare meesteres afwezig was, zich overgegeven aan het overmatig gebruik van sterken drank; in hare dronkenschap heeft zij pogingen gedaan om met den band van haar voorschoot zich te worgen, gelukkig evenwel is men tijdig genoeg ter harer hulpe kunnen komen; een oogenblik later en zij ware het slagtoffer harer roekelooze onvoorzigtigheid geworden.

's HERTOGENBOSCH, den 23. Maart. Naar men verzekert, zullen de werkzaamheden aan den Zeeuwschen-Noord-Brabandschen-Limburgschen-spoorweg spoedig eenen aanvang nemen, en zou hiermede het eerst van deze stad begonnen worden, eensdeels omdat men in deze provincie minder moeijelijkheden aangaande de onteigening van gronden zal vinden, en anderdeels, omdat daardoor des te eerder die weg voor een gedeelte met de aan te leggen ijzerbaan van Arnhem over Nijmegen, Grave en Vegchel naar 's Hertogenbosch in verhouding zal kunnen worden gesteld.

NEUZEN, den 23. Maart. Den 19. dezer genoten te dezer plaatse *Jacobus Dregmans* en *Elisabeth Scheele* het buitengewone voorregt den 66sten verjaardag van hun huwelijk te mogen beleven; zijnde de man thans 88 en de vrouw 84 jaren oud, terwijl zij zich beiden bij voortduring in eene goede gezondheid mogen verheugen en in het volkomen bezit hunner verstandelijke vermogens zijn. Regt genoegelijk en dankbaar jegens het Opperwezen bragten de oude lieden dien ware feestdag door, terwijl zij des avonds zeer aardig door eene serenade van het alhier sinds bijna een jaar opgerigte muziek-gezelschap *Harmonie* werden verrast.

VLISSINGEN, 26. Maart. Zr. Ms. fregat Jason wordt dagelijks uit Indie hier terug verwacht, hebbende de in zee zijnde loodsbooten order, om voor deszelfs binnenloodsing te waken.

MENGELINGEN.

Wij nemen uit het *Antwerpsch Nieuwsblad* van 14. dezer den onderstaanden brief over. Dat blad laat denzelven door

---

CHARLOTTE VAN BERGFELD, (1)

Episode uit de jaarboeken der lijfstraffelijke regtspleging in Pruissen.

Op het einde der maand ontving Eduard eenen brief van Schelnitz. De advokaat schreef hem als volgt:

« Ik heb aan u kleinigheden over te leggen, welke ik geloof, van zeer veel belang te zijn. Gij sult er over oordeelen: verleen mij dus een weinig aandacht.

« Eerstens moet ik u zeggen, dat het mij gelukt is, ook de linkerhandschoen te vinden; zij gelijken elkander als twee droppelen water. De naam in deze is duidelijk uitgedrukt, en is Henrich Finacke. Men vooronderstelt, dat het die des verkoopers is; ik heb overal heen geschreven, ten einde te onderzoeken, of er werkelijk een handschoenmaker van dien naam bestaat.

Zie hier, hoe wij op die ontdekking gekomen zijn. Gedurende de nasporingen had de policie dienaar, welke ik den regterhandschoen gegeven had, dezen laten zien aan mevrouw Enkel, modemaakster te Muhlbach; eene harer kalanten, zekere mevrouw Remer, nam de gelegenheid waar, hem naauwkeurig te beschouwen. Zij wist, dat ik mij met die zaak, waar het geheel land vol van is, bezig houd; drie dagen daarna kwam zij bij mij, en overhandigde mij ook den linkerhandschoen. Mevrouw Remer is eene zeer vertrouwde vriendin der familie van den gereformeerden predikant Gaeben. Eens vond zij zich in eenen eenigzins ernstigen strijd gewikkeld met de dochters van dien geestelijke, betreffende eenige hoofdpunten van het toilet. De jongste der jufvrouwen Gaeben juist bezig zijnde in eene lade te zoeken, wierp er een ouden handschoen uit, welke voor de voeten van mevrouw Remer nederviel; hem oprapende, ontdekte zij, dat er een naam in gedrukt was en las werktuigelijk: « Henrich Finacke."

« « Van wien hebt gij dien handschoen, waarde Carolina ?" aldus vroeg zij. – « Van de kamenier eener dame uit Berlijn, welke hier den vorigen zomer was."

« Ik liet geen tijd verloren," voegde Schelnitz er bij, « ik schreef dadelijk aan den predikant Gaeben, en heden morgen kwam hij bij mij: Carolina vergezelde hem."

« Beide vreesden, dat eene oogenschijnlijk zoo beuzelachtige ontdekking, voor hun ernstige onaangenaamheden ten gevolge kon hebben; ik stelde hun deswege gerust, en verzocht de jonge jufvrouw mij openhartig en met de meeste juistheid te verhalen, op welke wijze die handschoen in hare handen gekomen was; waarop zij mij het volgende, met zachtheid en op eenen toon, waaruit haar goede wil sprak, verhaalde."

« Eene jonge weduwe, gewoonlijk te Berlijn verblijvende, met name mevrouw Weltheim, had eenigen tijd bij den baron Schonwald, wiens kasteel digt bij Muhlbach ligt, haar verblijf gehouden. Carolina had dikwijls gelegenheid gehad, met deze dame muziek te maken. Op het oogenblik van haar vertrek, hielp zij de kamenier aan het in orde brengen van een onnoemelijk getal pakken, doozen en koffers; zaken, zonder welke zich eene eenigzins welopgevoede vrouw nimmer op reis begeeft. In een doosje lag behalve eenige prullen, verwelkte bloemen en verschotene linten, genoemde handschoen; dezelve was enkel, er bevond zich geen paar van. Als iets geheel overtolligs, wierp de kamenier hem op den grond. Carolina, over de fraaiheid er van getroffen, raapte hem op, zeggende: « dan zal ik denzelven als een aandenken bewaren," hetgeen zij dan ook gedaan heeft.

« Ik houd mij overtuigd, dat het verhaal van jufvrouw Gaeben de zuivere waarheid behelst. Gij zult u nog wel den in slecht fransch geschreven, in de goederen uws broeders gevonden brief, herinneren, dezelve was onderteekend met eene groote C. Ik heb vernomen, dat de kamenier van mevrouw Weltheim eene fransche was, en zich Cecilia noemde; zekerlijk zult gij, even als ik, door dien zamenloop getroffen zijn. Men schilderde mij die Cecilia af, als groot en bevallig; aldus niet mogelijk haar met Carolina, welke klein is, te verwarren. Wat mevrouw Weltheim aanbetreft, alles wat ik omtrent haar heb kunnen te weten komen is, dat zij tot een geslacht behoort, hetwelk bij u ter stede verhevene betrekkingen bekleedt.

« Deze ontdekkingen beduiden, op zichzelven genomen, wel niet zeer veel, doch vereenigd en bijeengevoegd, zullen zij ons op een spoor brengen, hetwelk wij moeten volgen."

Het komt mij vreemd voor, dacht Ferdinand bij het einde van den brief, dat Schelnitz zoo veel belang stelt in zaken, welke mij slechts een bloot spel van het toeval schijnen te zijn. Er kunnen gemakkelijk twintigduizend, op dezelfde wijze gestempelde handschoenen, van denzelfden maker, aanwezig zijn; maar het is tijd om tot den graaf Hildenrath terug te keeren, welligt is hij in staat mij door een of ander nieuws de middelen aan de hand te geven, en mij eene uitkomst verschaffen uit alle die verwarringen, welke deze onderhavige zaak omsluijeren.

De graaf was uit, doch de gravin kwam juist van eene harer goederen terug; met zeer veel voorkomendheid ontving zij Ferdinand, welke zij voor het eerst, na zijne aankomst in Berlijn, zag, en daar de gravin zeer veel van praten hield, deed zij zich alles, tot de kleinste bijzonderheid, verhalen, wat er bij de vinding van het lijk, op den dorpel der kapel van den Heiligen Jozef, had plaats gehad.

« Is uw broeder digt bij de plaats, waar zijn leven zoo noodlottig geëindigd is, begraven ?"

« Ja mevrouw, hij rust op het nederig kerkhof van een dorp, niet verre van Muhlbach."

« Muhlbach! als Charlotte dat geweten had, zij bevond er zich op dat oogenblik digt bij."

« Hoe mevrouw! mijne schoonzuster was dus te Muhlbach ?"

« Zij was eenigen tijd gaan doorbrengen bij den baron van Schonwald, op zijn hoogst één uur van Muhlbach ?"

« Gij moet ongetwijfeld den baron van Schonwald kennen: een man van zeer veel verstand en een goed jager; de barones, o welk eene zonderlinge vrouw! Weet gij niet dat zij eene der hofdames geweest is van de keurvorstin? wij hadden in dien tijd den koning van Saksen nog niet; er is sedert zeer veel veranderd.

De gravin had op deze wijze gemakkelijk drie uren kunnen

(1) Zie onze vorige

de volgende opmerking vooraf gaan, welke wij voor ons op onze Surinaamsche volkplanting wel kunnen toepassen.

« Het brandende Brazilië en het vochtige Vera-Paz zijn voor den werkzamen Belg niet geschikt; hij moet eene luchtstreek hebben gelijk aan de onze of die van Frankrijk, dit vindt hij op de vruchtbare oevers die Ohio, Mechigan of Illinois, in de Vereenigde Staten van Amerika, waar sedert twintig jaren meer als 150,000 duitschers en andere europesche familiën zich hebben gevestigd en nu al welvarend zijn. Zie hier uit deze laatste streek, waar zes huisgezinnen van Dixmude, Woumen en Merckem, sedert vier jaren naar toe getrokken zijn, eenen brief gezonden aan David Janssen, molenaar te Dixmude."

Milwaukie, den 24. Februarij. 1845.

Zeer beminde zwager!

« Wij zijn alle in volle gezondheid, den 18. augustus 1844 vertrokken wij uit Antwerpen met het schip *Emma*, aan boord hebbende 108 passagiers en twee priesters: den 25. hoorden wij de hoogmis aan boord van het schip, voor Dover; van daar zeilden wij voorbij de spaansche kust tot voor Lissabon en van daar west in volle zee. Den 15. september doorstonden wij een storm, die ons verre uit den weg dreef; den 23. aanschouwden wij de Nieuwe Wereld! o wat schoon gezigt levert de haven en stad New-York op! Des anderendaags hebben wij deze stad met hare 400 kerken, 4000 straten, 22,000 huizen en over de 400,000 inwoners doorloopen, hare schoonheid en kostelijkheid kan ik niet beschrijven. Den 28. stapten wij op het stoomschip *Colombia*, dat ons denzelven dag te Ulbany bragt, van daar langs Rochester, Utica, Syracusa, Rome, Philadelphia, Pitsburg, Upelauwer, Canada en Buffalo, tusschen de meren Erië en Ontario, toen over de meren Huron Illinois, en landden den 4. october te Milwaukie, het einde onzer reis. Van New-York tot Buffalo levert de reis schoone gezigten: vaarten door rotsen gehouwen die overhellen, zeer schoone sassen, eene brug van eene halve uur lang, schoone hofsteden, al witte kasteelen, huizen, den voorgevel ondersteund door witte pilaren, den verbazenden waterval van Niagara die 130,000 tonnen water, elken minuut, in eenen afgrond van 600 voeten laat vallen. Dit is de schoonste en gezondste landstreek der wereld. Toen wij hier aankwamen kon niemand ons verstaan; den heer onderpastoor was eenen Doorniker, maar verstond geen woord vlaamsch. Hier is een bisschop en vier priesters. Ik kon in de stad blijven en met verwen wel leven, maar ik besloot liever veertig hectaren land te koopen voor 1200 frs. om den boerenstiel te oefenen gelijkvormig aan onzen aard, het is een effen vierkante partij, beschut met eene menigte boomen, te weten: eiken, olmen, esschen, ijzerhout, en erabli of suikerboom; dezen gelijkt wel op eenen linden; men trekt het sap uit den stam, laat dit lang koken en daarvan heeft men nog siroop en azijn; ik trek suiker met twee ketels, daarmede alleen kan men bestaan. Ik heb meer als 80 eiken boven de vijftien voet dik en vijftig voet lang. Mijne dochter is te Milwaukie in de engelsche school en leert zeer wel. Deze stad, waar ik maar een uur van daan woon, was over twaalf jaren een gehucht der wilde Kikapoes, en nu telt zij boven de 20,000 zielen. Hier werkt men snel; men bouwt een groot huis in eene week, en eene kerk in veertien dagen; in de zaagmolens zaagt men het hout in alle lengten en dikten voor kleinen prijs; de magazijnen zijn vol van hout, bouw- en landbouw-gereedschappen, tot ploegen gansch in ijzer gegoten; eenen nieuwen wagen kost maar 150 franks; hier kost het land 40 frs. de hectare, een uur van hier 15 frs., drie uren van hier zijn partijen van 1000 gemeten, zeer goed land en bosch, voor 3000 frs. Indien de Vlamingen moed hadden, met weinig geld kunnen zij hier gelukkig zijn. Als men hier eene wilde koe koopt, in drie dagen zal zij uwe hoeve niet meer verlaten; eene koe met kalf kost van 40 tot 50 frs., eene zeug met jonge 20 tot 30 frs, een vet zwijn 10 tot 20 franks; de koeijen zijn kort gepoot maar zwaarder als in België; de paarden zijn veel kleinder, de beste zijn deze die voortkomen van eenen wilden hengst met eene Ierlandsche merrie; deze hengsten zijn maar vier voeten hoog, maar wonder schoon; de schapen zijn gelijk in België; hier is veel wild gevogelte; hasen die geheel wit zijn, vele herten, faisanten, patrijzen en sneppen: ik schoot er eens zeven met een schot. De boter is duur, de duitschers weten die niet wel te bereiden; vele van deze, die hier nog maar voor zeven of acht jaren zijn overgekomen, voeren pracht gelijk de heeren, maar zij hebben dit niet gewonnen al spelende. Hier zijn geen ezels, de boeren-dochters rijden ter markt op indiaansche paardjes, met hoeden en voilen aan. De boerenstiel is zeer goed, mijne vrouw zal deze zomer ook op een indiaansch paardje met boter naar de markt rijden, gelijk die van Veurne-Ambacht. Hier zijn bijna van alle natien van Europa. Bij ons zijn het al duitschers. De vrouwen der Noorwegers gaan gekleed gelijk de vlaamsche boerinnen. Hunne taal kan men niet verstaan. Zij bouwen eene stad met naam Miski. Zeven uren van hier zijn het al Protestanten. Het duitsch spreken wij reeds goed, met het engelsch hebben wij meer moeite. De franschen, die hier zijn, komen meestal uit Canada. De boer betaalt hier zijne lasten niet in geld, maar hij moet voor ieder hectare voortbrengenden grond, jaarlijks leveren honderd ponden meel, en met twee mannen vier dagen aan bruggen en wegen werken, alles is daarmede betaald; voor alles wat men in de stad voert, moet men niet betalen, die twintig hectaren bosch voor niet wil hebben, moet maar mede gaan met de troepen om de wilden te helpen verdrijven tot over den Missisipi. Daarin zou ik niet medehelpen. Deze brave menschen doen niemand kwaad, als wij bij hun visite maakten, zij gaven ons gebraden herten-vleesch te eten, waar men somwijlen bij zijne familie niets gepresenteerd wierd, en dat kwaad voor goed beloonen is in België veel in gebruik. Dit volk leeft van jagen en visschen. Zij kennen geen geld, alles gaat bij hun in verwisselingen: voor wat rood laken, wat blaauw katoen, koperen plaatjes, wat buskruid en lood, eenen nieuwen cent, geven zij al wat zij hebben: een buffelsvel, twee longen, een geschoten hert, een wild paardje, enz. 't Is zeer jammer, dat zij den landbouw niet willen leeren; het is beleefd en vernuftig volk; zij maken schoone gebreide werken, manden, matten, rediculen, zij spreken Fransch, en vertellen historiën van [illegible] de drie honderd jaren; bij mijn huis en op mijn land zijn er verscheiden van hun begraafplaatsen; deze zijn eenen hoop aarde voor eenen grooten boom, waarop zij het afdruksel van den dooden plaatsen en kunstig uitsnijden. Men moet zich niet inbeelden, dat al die hier aankomen en land koopen aanstonds gelukkig zijn, zonder iets te doen. Ik heb een gebuur, een edelman uit Luxemburg, die hier 160 hect. land had gekocht, — hij zorgde niet, hij hield zich bezig met drinken en boeleren, vergat zijn oogst binnen te halen, zijne aardappelen waren overlommerd, zoodat men dezelve niet vond om uit te doen, en nu is hij schier zonder eten, op het beste land dat men vindt. Toen wij van Woumen vertrokken, schilderde ieder ons af voor zot, en op Woumen-kermis (zondag) te Rochester, in het land der Irokoisen aankomende, lagen daar 32 schepen vol landverhuizers of europesche zotten gelijk wij, — deze zijn meest allen genegen om land te koopen. Als men hier aankomt en land koopt, bieden uwe naaste buren u hunne woning aan. Ik ben drie weken gelogeerd geweest bij Michiel Gaupert, van Hessen-Homburg. Nu bouw ik een tweede huis van twee stagien met eenen toren daar op, dit zal mij niet meer als 100 frs. kosten. Indien gij kondet komen en bij mij land koopen en eenen molen bouwen, want hier zijn ook molensteenen, gij zoudt hier zeer wel zijn, men kan hier vele koeijen en schapen houden, met die in de weiden en bosschen te laten loopen, brengt mede: kemp-, koninnen-, kool- en mostaardzaad, wat suikerjoen, en ik denk ook hoppe te kweeken. Alle geld is hier gangbaar, de reis voor ons drieën heeft mij niet meer als 200 franks gekost en wij zijn 1900 uren ver van Antwerpen.

Uw zwager, C. De Smet.

INGEZONDEN STUKKEN.

Nog iets voor zeelieden.

Met genoegen las ik het artikel: *Kurken Matrassen.* Welligt wil de redactie ook aan het volgende wel een klein plaatsje inruimen.

Als men zich op zee in grooten nood bevindt, en bij eene schipbreuk, de manschap slechts ter naauwernood, zonder levensmiddelen en water, gered kan worden, blijft haar tot stilling harer dorst toch altijd nog één middel over, waarvan ervarene zeelieden zich meermalen bediend hebben.

Als een door dorst gefolterde zich in het water baadt, om het even of dit water zout of zoet, koud of warm is, dan zal zijne dorst spoedig verminderen, en weldra geheel gestild zijn. Hippocrates, de vader der medicijnmeesters, wist dit reeds. Hij zeide: gelijk de mensch door mond en neus de lucht inademt, zoo wordt het vocht door zekere opslurpende vaten opgenomen; en het vel op de opperhuid verrigt hierbij de dienst van een zeef." Daarom prees hij ook warme baden in den zomer, ter verkoeling, en koude in den winter, ter verwarming des ligchaams aan.

Te Mokka, Mascade, en andere Arabische zeehavens, waar de hitte vaak ondragelijk, en ten gevolge daarvan, de dorst dikwijls niet te stillen is, dompelen de inwoners zich gedurig in zee; en brengen een groot gedeelte van den dag in het water door.

Sommige geleerden hebben gewild, dat de zoutdeeltjes eenen grooteren diameter zouden hebben, dan de mond van de vaten der huid; zoodat deze slechts het reinere water konden opslurpen; terwijl daarentegen de grovere en zoute deelen, die aan het zeewater zulk een' onaangenamen smaak geven, dus van zelf werden afgesloten.

Hoe dit zij, de *Naval Guardian* van Fletscher, een voortreffelijk boek, dat alle zeelieden aan te bevelen is, verhaalt de geschiedenis van eenen kapitein, die met 20 man, in eene sloep dagen achtereen, zonder drinkwater op zee rond zwierf. Zij, die, om hunnen brandenden dorst te lesschen, zeewater hadden gedronken, waren allen bezweken; wie daarentegen, naar het voorbeeld van den kapitein, in plaats van zeewater te drinken, zich daarmede gedurig nat gemaakt hadden, hadden hun leven behouden.

Iets dergelijks leest men van den zeevaarder Bligh, kweekeling en reisgenoot van den beroemden Cook, en later Engelsch admiraal. In eene barkas, die [illegible] voeten lang was, heeft hij met 18 lotgenooten, eene togt van 3000 zeemijlen over den grooten oceaan afgelegd. En dat hij die vaart gelukkig volbragt, had hij, voornamelijk te danken aan de redelijke sterkte van zijn karakter; en vervolgens ook aan het herhaaldelijk indompelen der hemden en andere kleederen in het zeewater. Dit viel voor in het jaar 1789.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 26. Maart. Sedert den 24. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Trieste, J. Hoveling, Veendam, zaad en graan.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Einigtkeit, O. H. Meijer, ballast Avontuur.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te Middelburg,

26 Maart 1846.

De Nederlandsche mudde.			De Nederlandsche mudde.		
J. Z. Tarwe (1844)	ƒ	9.50	W. Paardenboonen	ƒ	.
N. dito dito	–	8.70	W. Gr. Erwten	–	.
J. Walch. Tarwe (1844)	–	10.25	W. Witte dito	–	.
Nieuwe dito	–	9.00	Z. Paardenboonen	–	.
O. Rogge (1844)	–	.	Z. Gr. Erwten	–	7.00
N. dito	–	8.00	W. Koolzaad	–	.
Winter garst	–	4.70	Zomer dito	–	.
Zomergarst	–	4.00	Raapolie	ƒ	40.50 p. v.
Haver	–	.	Patentolie	–	42.50 .
Boekweit	–	8.00	Lijnolie	–	52.00 –
W. Witteboonen	–	.	Lijnkoeken ƒ		de [illegible]
Dito Bruineboonen	–	.	Raapkoeken	–	104 –

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 4 1/2 ure.

Sluiting des avonds « 7 «

Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

---

voortgaan. Ferdinand hield zich geheel en al bezig met de opmerkingen, welke deze onverwachte verklaring in hem te weeg bragt. – « Wat! zeide hij, was Charlotte toen der tijd bij het tooneel der misdaad, en wij wisten er niets van? Zij en haar vader hebben het stilzwijgen bewaard, betreffende iets, hetwelk men mij op het eerste oogenblik had moeten verhalen. Hij nam afscheid van de gravin en keerde nadenkend naar zijn hotel terug. Ziedaar dan eene derde C. Zoude het dezen keer die zijn, welke wij zoeken. Hij nam den brief van Schelnitz weder op; overwoog iedere uitdrukking, en een straal van licht ging voor hem op. Ja, het briefje van den 15. julij is zeker van Charlotte, het is in slecht fransch geschreven, maar ik herinner mij ook, dat zij van die taal slechts eene oppervlakkige kennis heeft. Die beschuldigende handschoen was de hare, ook zij was die vrouw, welke hare hand aan het badgestigt deed verbinden; het signalement, hetwelk men ons gegeven heeft, komt juist met haar overeen. Mevrouw van Weltheim, eene nog jonge weduwe; zij zal zich hebben doen doorgaan voor iemand, welke haren man verloren had en zal daartoe eenen verdichten naam aangenomen hebben, niets is eenvoudiger dan dit. De schrik, de ontsteltenis, welke zij betoonde bij mijn onverwacht terugzien, ik herinner het mij maar al te wel; te vergeefs stel ik mij tegen de duidelijkheid der zaak, dezelve verscheurt mij het hart, doch belet mij tevens er langer aan te twijfelen. Charlotte van Hildenrath, gij hebt uwen man vermoord: ik zal mijn broeder wreken!

Maar hoe de schuldige ontmaskeren? Ferdinand dacht vruchteloos den geheelen nacht hierover na, doch vond niets voldoende; den volgenden morgen begaf hij zich naar het hotel van Hildenrath, waar hij hoopte het gesprek op die hoogte te brengen, waardoor hij zich nieuwe inlichtingen zou trachten te verschaffen.

Hij vond de gravin en hare dochter bijeen; na eenige onbepaalde zinsneden, sprak Ferdinand van de beuzelachtige opsporingen, waarmede de regtbank zich zonder ophouden onledig hield, ten einde zoo doende de waarheid aan den dag te brengen; doch kon, niettegenstaande hij zeer oplettend de gelaatstrekken van Charlotte gadesloeg, geene teekenen van ontsteltenis of verlegenheid gewaar worden. Op die wijze kom ik er nimmer, dacht hij bij zichzelven, gaan wij er openlijk met grof geschut op los, en viel alzoo Charlotte onverhoeds in de reden:

« Mevrouw, gij kent zeker de familie Schonwald, niet ver van Muhlbach woonachtig?"

« Ik heb hun eenige malen gezien."

« Misschien is u de dochter van den predikant Gaeben, te Muhlbach, ook niet onbekend?"

« Hij heeft verscheidene dochters."

« Ik bedoel zijn tweede dochter, Carolina."

« Een lief meisje, ik houd zeer veel van haar."

« Welnu, zij is op eene zeer gewigtige wijze in de verschrikkelijke zaak betrokken, de policie heeft ontdekt...."

« Hoe! wat heeft men ontdekt?" riep Charlotte uit, met woeste blikken van hare zitplaats opspringende, terwijl eene doodelijke bleekheid haar gelaat overtoog. « Arme Carolina! Zij is onschuldig; mijn God! is het mogelijk? Maar ik vertrek, ik ijl tot haar, ik kan haar redden!" Charlotte zeeg buiten kennis neder; hare moeder greep de schelkoord en schelde uit alle magt, terwijl Ferdinand zijnen hoed greep en de trappen afstoof: de kamervrouwen en bedienden, welke ademloos en door eene buitengewone nieuwsgierigheid aangespoord, kwamen aanloopen, driftig op zijde duwende.

Alles is ontsluijerd, dacht hij: Charlotte maakt zich sterk de onschuld van Carolina te bewijzen, iets, waardoor zij ten volle bewijst de bewerkster dier misdaad te kennen; thans heb ik hier niets meer te verrigten. Hij liet postpaarden bestellen en ontving nog denzelfden avond eenen brief van Charlotte, waarin zij hem om een afzonderlijk gesprek verzocht.

Mevrouw van Bergfeld ontving haren schoonbroeder zeer bedaard. Zij had de plotselinge ontsteltenis, welke haar op het oogenblik, dat zij zoo onverwacht was aangetast, getroffen had, vermeesterd; hoofdzakelijk wilde zij weten waarvan men Carolina beschuldigde, en op welke kenteekens zich eene zoo gewigtige beschuldiging grondde.

Ferdinand liet zich hierover niet uit, hij verdedigde zich met te zeggen, dat zijn advokaat zich ten opzigte hiervan, dan eens in duistere, dan weder in onrustbarende termen uitdrukte, dat hij sprak van gewigtige verdenkingen, berustende op de dochter van den predikant Gaeben, volgens welke twijfel deze op dit oogenblik reeds in verzekerde bewaring moest zijn.

Charlotte verhaalde hem, dat zij voornemens was dadelijk naar Muhlbach te vertrekken, en dat zij in staat was getuigenissen over te leggen, waardoor de onschuld van hare jeugdige vriendin ten volle zou bewezen worden; de gravin zou hare dochter vergezellen, aangezien de generaal door verouderde wonden, welke bij elke vermoeijenis zich weder openden, verhinderd werd eene lange reis te ondernemen.

Deze schikking kwam juist met de inzigten van Ferdinand overeen; wanneer Charlotte zich, eenmaal op de plaats, waar de misdaad begaan was, bevond, hoopte hij beter te slagen in het ontsluijeren van dit geheim. – Hij verwittigde hun, dat hij zich naar Silezië terug begaf, vertrok nog dienzelfden nacht, doch nam den weg over Coblentz, dewijl hij zijne schoonzuster wilde voorkomen. Hij vervoegde zich oogenblikkelijk bij Schelnitz. Na het verhaal, van hetgeen aldus te Berlijn voorgevallen was, met een nadenkend gelaat aangehoord te hebben, hernam de regtsgeleerde:

« Thans heb ik ook nog aan u eenige kleine bijzonderheden, welke ik van eenen, tegenwoordig uit de dienst van den baron Schonwald ontslagenen bediende vernomen heb, mede te deelen.

Den 16. julij viel op zaturdag, een dag, op welken zich alle de leden van den omtrek te Muhlbach vereenigden; mevrouw van Weltheim verscheen niet alleen met de Schonwalds, maar ook met mevrouw Rosen en hare beide dochters! Zij was des morgens ten elf ure gekomen, verliet hare vriendinnen en kwam niet voor den avond terug. Het is hoogst belangrijk te weten, wat zij gedurende die afwezigheid verrigtte. De Schonwalds en Rosen kunnen ons hieromtrent eenige ophelderingen verschaffen: ik raad u dus vooral aan uwe onderzoekingen tot de laatsten te bepalen; hun landgoed is te koop; vervoegt u bij die dames, onder voorwendsel hetzelve te willen koopen. Wees verzekerd van een goed onthaal. Tracht daar te weten te komen wat er voorgevallen is op dien noodlottigen zaturdag. Als uwe schoonzuster zich toen bezeerd heeft, hebben de dames Rosen het zeker ontdekt, ten minste zult gij te weten komen, hoe mevrouw van Bergfeld dien dag gekleed was. Dat is een van die kleinigheden, welke vrouwen hun leven lang onthouden: wij zullen dan zien of hare kleeding met die van de persoon welke zich aan het bad vertoond heeft, overeenkomt."

(Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIGREN.